

grelleste Forskel paa den Maade, hvorpaa vi behandle Børn, som ere fødte udenfor Ægteskab, og den Maade, hvorpaa Børn, der ere fødte i Ægteskab, men hvis Forsørger er død, behandles. Endnu i Dag er der kommet mig for Øre en Udtalelse, som ikke undrer mig, fra en Enke med Børn, som sagde: „Sikken en stor Dumhed, at jeg i sin Tid gik hen og giftede mig! Havde jeg haft mine Børn udenfor Ægteskab, vilde mine Forhold have været helt anderledes, end de ere nu, og helt anderledes gode.“ Det er en Udtalelse, som er yderst farlig, men som ikke er svær at forstaa under de nuværende Forhold.

Naar jeg ud fra disse Betragtninger gaar over til at gøre nogle Bemærkninger angaaende Lovforslagets enkelte Bestemmelser, skal jeg holde mig alene til § 1. I § 1 finde vi en Henvisning til, at de Lag af Befolkningen, som Lovforslaget angaar, ere de samme, som Sygekasseloven af 1892, § 6, angaar. Det vilde det være at foretrække at have en mindre vag Henvisning, en Henvisning, der ikke gaar paa Samfundsklasserne, men paa Personerne. Jeg skal her se bort fra, at selve Sygekasselovens Bestemmelser om Samfundsklasserne ere vage, saa vage, at de paa den ene Side ikke ere helt gavnlige for dem, Loven skal hjælpe, og paa den anden Side ikke ere helt gavnlige for det offentlige, som skal hjælpe. Dette vil jeg imidlertid lade ligge, da vi forhaabentlig snart faa Loven til Revision. Men jeg mener, at der her maa gøres et Forsøg paa at skabe denne Lov sit eget Grundlag, ikke ud fra Samfundsklasserne, men ud fra Personerne. Vi have nu faaet nogen Vejledning ved Opgivelserne til Indtægtsskat. Det er ganske vist ikke en fuldstændig anvendelig Rettesnor, men det er dog noget, som kan bruges sammen med andre Ting. I hvert Fald maa Børneantallet blive af langt mere afgørende Betydning i hvert enkelt Tilfælde, end det kan blive ved denne vage Henvisning til Samfundsklasserne.

Under det Synspunkt, at det som sagt er Børnene, det drejer sig om i dette Lovforslag, vilde jeg ikke finde det urimeligt, hvad ogsaa den højtærede Indenrigsminister antydede, at vi tog Enkemandsbørnene med. Det er sikkert rigtigt, som den højtærede Indenrigsminister sagde, at det ofte ikke er nogen ringere økonomisk Rystelse for en Familie, at Moderen falder bort, end at Faderen falder bort. Jeg tror, at det er Vældighedssynspunktet, der her har spillet Forslagsstillerne et Puds, eller ogsaa den Fiktion, som det ikke længere er muligt at opretholde, at

Faderen er den eneste Familieforsørger. I alle Tilfælde have de københavnske Værgeraad gjort den Erfaring, at det er en ren Ulykke, hvis det økonomiske Tab, som Moderens Død forvolder, ikke erstattes paa anden Maade, og i et enkelt Tilfælde — som jeg selvfølgelig ikke kan slutte noget almindeligt fra —, hvor jeg selv har været med til at tage Bestemmelse, og som angik Landboforhold, har jeg gjort den samme Erfaring. Ligeledes maa Spørgsmaalet om Barnets Alder, hvilket den højtærede Indenrigsminister var meget inde paa — Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulle gaa helt op til 18 Aar, eller Grænsen skal sættes ved det 15de eller det 16de Aar, saaledes som Kommunerne ude i Landet flere Steder have ment —, blive Genstand for Overvejelse. Loven om uagte Børns Alimentationsbidrag har noget andre Regler, end her er foreslaaet.

Men naar jeg saaledes paa flere Punkter synes, at vi maa have præciseret under Udvalgets Behandling af Lovforslagets § 1, første Stykke, at den Opfattelse, som skal gennemføres, er, at Børneforsorgen er Hovedsynspunktet — og det var et Synspunkt, som den senere afdøde Fattigborgmester for København P. Knudsen, der var Medlem for Københavns 10de Kreds, i den overordentlige Samling 1909 i høj Grad pointerede —, maa jeg indrømme, at jeg fuldt ud billiger, at andet og tredje Stykke af § 1 tager Sigte paa, at Bidragene skulle komme Børnene til Gavn. Men jeg synes, at det maa blive nødvendigt i et eventuelt Udvalg at præcisere Kontrollen. Jeg vil straks sige, at det for mig gælder om, at der er saa faa Særforanstaltninger for disse Enker med Børn som muligt. Enhver Særforanstaltning driver dem længere over i at maatte sammenstilles med Fattigvæsenets Enker og Børn, og det er en Tendens, som jeg paa ingen Maade vil være med til. Nej, hvad det her drejer sig om, er at forsvare Børnene mod deres egne Mødre. Det Samfund, som skal give Bidragene, maa være berettiget til at øve en Kontrol med, at den Moder — eller, hvis Enkemænd tages med, den Fader —, der vanrøgter sine Børn, i alt Fald ikke kommer til at vanrøgte dem for det Bidrag, som det offentlige giver til Forsorg. Nu ved jeg vel, at ude paa Landet og i de mindre By-samfund kunne Hjælpekasserne vel sagtens udøve det væsentligste af denne Kontrol. Man kender der hverandre og hverandres Forhold ret nøje. Her i København, tør jeg sige, er det udelukket. Om Værgeraadene, saaledes som efter Loven om